

דף צ"א

תמיד של שבת הוא מקודש

הגמרא הסתפקה, במקרה ויש לפנינו קרבן תדיר וכן קרבן שהוא קדוש ממנו אך לא תדיר, מי מהם קודם. ומביאה הגמרא ראייה שהתדיר קודם למקודש ממה ששנינו במשנה, שתמידים קודמים למוספים, אפילו שיש על המוספים שם שבת והם מקודשים יותר מהתמידים שקרבים גם ביום חול. והגמרא דוחה את הראייה ואומרת שקדושת השבת מועילה גם לתמידים של יום השבת, שגם עליהם יש שם שבת.

ומביאה הגמרא ראייה¹⁴⁵⁰ ממה ששנינו, שמוספי שבת קודמים למוספי ראש חודש.

ר"ח מועיל למוספי שבת ר"ה למוספי ר"ח

והרי מוספי ראש חדש מקודשים יותר מפני שנקרא מועד, הרי שתדיר קודם¹⁴⁵¹. דוחה הגמרא, שקדושת ראש חדש מועילה גם למוספים של השבת. ומביאה הגמרא ראייה ממה ששנינו שמוספי ראש חודש קודמים למוספי ראש השנה, אפילו שראש השנה קדוש יותר מכל ראש חדש. ואומרת הגמרא שקדושת ראש השנה מועילה גם למוספי ראש חדש שלו.

ומביאה הגמרא ראייה ממה ששנינו בברייתא, הטעם שלדברי בית הלל אומרים שברכת היין קודמת בקידוש לברכת היום, מפני שברכת היין היא תדירה ותדיר קודם. אפילו שברכת היום מקודשת יותר מברכת בורא פרי הגפן. הרי שתדיר קודם למקודש. ואומרת הגמרא שהשבת מועילה לא רק לברכת היום אלא גם לברכת היין¹⁴⁵²!

ומביאה הגמרא ראייה שתדיר קודם למקודש ממה שרבי יוחנן אמר שהלכה כדברי האומר שאם היו לפניו שתי תפילות מוסף ומנחה, צריך להתפלל קודם תפילת מנחה ואחר כך תפילת מוסף. ואומרת הגמרא,

1450 בכל אלו צריך טעם מה הס"ד אחרי שתירצו אטו שבת למוספין אהני לתמידין לא אהנאי. וצריך לדקדק שבפרק התכלת (מנחות דף מט.) התמידין אין מעכבין את המוספין יש ספק בתדיר ומקודש ולא הביאו שם ראיות שהביאו כאן, וכאן לא הביאו ראיות שהביאו שם. תוס'.

1451 רש"י ושיטמ"ק.

1452 החידוש כאן הוא שהשבת מוסיפה קדושה גם לברכת הנהנים.

שהשבת מועילה לא רק לתפלת מוסף אלא גם לתפילת מנחה של שבת.
 ומביאה הגמרא ראייה שהמקודש קודם לתדיר, ממה
 ששנינו במשנתנו ששלמים של אמש קודמים לחטאת
 ואשם של היום. אבל אם גם זה וגם זה הם של היום, החטאת והאשם
 קודמים לשלמים. אפילו שלמים שבאין בנדר ובנדבה מצויים ותדירים
 יותר מחטאות ואשמות. ואמר רבא, שאי אפשר להביא ראייה משלמים
 שאינם תדירים, שהרי אין חובה להביא אותם בתדירות. אלא שהם באים
 בנדר ובנדבה והם מצויים ושכיחים יותר מחטאת ואשם. והשאלה היתה
 בתדיר ומקודש מי קודם, תדיר או מקודש, ולא במצוי ומקודש!.

מצות מילה היא תדירה במצוות ואיבעי"א
 מילה נחשבת תדיר כלפי פסח
 אמר רב הונא בר יהודה לרבא, האם
 'מצוי' אינו 'תדיר', הרי שנינו בברייתא
 מנין שאין מביאים קרבן חטאת על פסח ומילה שהן מצוות עשה שיש
 בהם כרת? שנאמר: "אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂינָהּ" יצאו פסח ומילה שהן מצוות
 עשה. ואם היה כתוב "אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂינָהּ" שתי פעמים הייתי אומר
 שאוציא מכלל קרבן חטאת רק את הפסח שאינו תדיר, ולא אוציא את
 המילה שהיא תדירה? וכיון שכתוב פעם שלישית "אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂינָהּ"
 מוציאים גם את המילה מכלל קרבן חטאת. רואים מהברייתא, שמצוות
 מילה שהיא מצויה יותר מפסח נחשבת תדיר, אפילו שאין בה חיוב
 בזמנים קבועים! ומכאן שכל 'מצוי' הוא 'תדיר'. אמר לו רבא, שמצוות
 מילה היא תדירה במצוות, שנסדרו עליה ציוויים רבים, ונכרתו עליה
 שלש עשרה בריתות. או שנאמר שמצוות מילה שמצויה הרבה יותר
 מפסח נחשבת 'תדיר' לגבי פסח. אבל 'מצוי' של שלמים אינו נחשב
 'תדיר' יותר מחטאת.

הספק אם כשקדם ושחט את שאינו
תדיר יתן לאחר למרס את דמו

מסתפקת הגמרא, מה הדין בתדיר ושאינו
תדיר, וקדם ושחט את שאינו תדיר. האם כיון

ששחט אותו יקריב אותו. או שיתן לכהן אחר למרס בדמו עד שיקריב
את התדיר, ואחר כך יקריב את שאינו תדיר? אמר רב הונא מסורא שיש
ראיה ממה ששנינו במשנה, שלמים של אמש, וחטאת ואשם של יום,
של אמש קודם. ולכאורה המשנה אומרת שאם עומדים לפנינו שלמים
של אמש שהובאו אתמול ושחטו אותם היום, וחטאת ואשם של היום,
צריכים להקדים את זריקת הדם של השלמים של אמש לשחיטה וזריקה
של החטאת ואשם של היום. אבל אם עומדים שלמים של היום במקרה
דומה לשל אמש, אם קדם ושחט את השלמים, החטאת והאשם קודמים
לשלמים, צריכים לתת לכהן אחר למרס בדמו ולזרוק את המקודש,
ואחר כך את שאינו מקודש. והוא הדין בתדיר ושאינו תדיר. דוחה
הגמרא, יתכן שהמשנה מדברת במקרה ששחטו גם את השלמים של
אמש וגם את החטאת והאשם של היום, אז מקדימים את זריקת הדם של
השלמים של אתמול, אפילו ששחטו את החטאת אחרי השלמים ושניהם
עומדין ליזרק. ואם שניהם של היום, ושחט כולם, החטאת והאשם
קודמים. אבל אם לא שחט את שניהם, אלא השלמים שחוטים לפנינו
והחטאת והאשם עוד לא נשחטו, עדיין יש ספק אם מזלזלים בשלמים
למרס בדמם ולהקדים את שחיטת זריקת החטאת והאשם¹⁴⁵³, או לזרוק
את השלמים קודם.

בשעת הקידוש היין עומד לברכה ומביאה הגמרא ראיה ממה ששנינו בברייתא,

שלבית הלל מקדימים את ברכת היין לברכת

היום, מפני שברכת היין תדירה וברכת היום אינה תדירה, ותדיר קודם.
והרי קדושת היום באה לפני היין, ומשמע שאם קדם שאינו תדיר,
התדיר דוחה אותו. וכן כשקדם ושחט את שאינו תדיר צריך לתת למרס
את דמו ולהקריב את התדיר. ואומרת הגמרא, שהמקרה של קידוש
שהיין לפניו, דומה למקרה שבו שני הקרבנות שנשחטו עומדים לפניו,
ואין ספק שצריכים להקדים את זריקת התדיר.

1453 והספק בתדיר ושאינו תדיר היה כששחט את שאינו תדיר והתדיר קיים.

ומביאה הגמרא ראייה ממה שאמר רבי יוחנן, הלכה כמי שאומר שאדם מתפלל מנחה ואחר כך מוסף. אפילו שזמן תפילת מוסף קודם לזמן תפילת מנחה, התדיר דוחה? ואומרת הגמרא שכיון שבשעה שהוא מתפלל כבר הגיע זמן תפילת מנחה הוא דומה לשני קרבנות שנשחטו.

שחט פסח קודם חצות פסול קוד' אמר רב אחא בנו של רב אשי לרבינא, שיש ראייה ממה ששנינו במשנה בפסחים שאם

שחט את הפסח קודם חצות הפסח פסול¹⁴⁵⁴, ואם שחטו קודם לתמיד של בין הערבים הפסח כשר¹⁴⁵⁵, ויהא אחר ממרס בדמו עד שיזרוק הדם. ומכאן שאם קדם ושחט את המאחר אומרים לו להשהות את הזריקה ולשחוט את הראוי להקדם ולזרוק. ואומרת הגמרא שהמשנה מדברת כשקדם ושחט את התמיד לפני שבא להמלך ולא נמלך אלא על הזריקה. ורב אחא סבא אמר לרב אשי שאפשר לדייק שמדובר כשקדם ושחט את התמיד מהמשנה שאומרת ויהא אחר ממרס בדמו עד שיזרוק הדם, ולא אומרת שיתן לאחר למרס בדמו עד שישחוט ויזרוק את הדם של התמיד. למדנו במשנה, שהכהנים רשאים לשנות באכילת כל הקרבנות¹⁴⁵⁶ ולאכלם צלויים, שלוקים. או מבושלים. ולתת לתוכם תבלין. ואומרת הגמרא, שהדבר נלמד מהכתוב: "לֶךְ בְּתַתִּים לְמִשְׁחָה" לגדולה, כדרך שהמלכים אוכלים¹⁴⁵⁷.

משנה

שמן המתחלק ושמן הניתן על אמר רבי שמעון, אם ראית שמן שהוא מתחלק בעזרה אין צריך לשאול מהו, אלא הוא השמן שנותר לאחר משיחת הרקיקים של מנחת מאפה תנור¹⁴⁵⁸. והמותר של לוג השמן של מצורע שנשאר אחרי ההזאות והנתינה על המצורע. אם ראית שמן שהוא ניתן על גבי האישים, אין צריך לשאול

שמן המתחלק ושמן הניתן על האישים

¹⁴⁵⁴ מפני שנאמר בו "בין הערבים". רש"י.

¹⁴⁵⁵ ואע"פ שלכתחילה מצוה לאחריו כמו שש' לעיל, יאחר דבר שנאמר בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין הערבים בלבד.

¹⁴⁵⁶ פרט לקרבן פסח.

¹⁴⁵⁷ יש ראשונים שאומרים שעיקר אכילת קדשים היא צלי בחרדל כדרך שהמלכים אוכלים. אבל מי שנהנה בדרך אחרת מותר לו לשנות.

¹⁴⁵⁸ לרבי שמעון שא' במנחות (דף עה) מושחן כמין כ"י ושאר השמן נאכל לכהנים.

מהו, אלא הוא מותר השמן של ריקקי כהנים. ושל מנחת כהן משיח, שכולה כליל ושמנה מרובה ואינו נבלע במנחה וצריך להקטיר את המותר בפני עצמו. ולא יעלה על דעתך ששמן המתחלק הוא משמן נדבה, שאין מתנדבין שמן. רבי טרפון אומר מתנדבין שמן.

גמרא

שמואל א' שלדברי ר"ט המתנדב שמן קומצו ושיריו נאכלים
אמר שמואל, לדברי רבי טרפון, שאומר שמתנדבים שמן, אם התנדב שמן לא מקטירים את כולו על האישים אלא קומצים אותו¹⁴⁵⁹, ושיריו נאכלים, שנאמר: "וְנִפֹּשׁ כִּי תִקְרִיב קֶרֶבן מִנְחָה" ולא "וְנִפֹּשׁ כִּי תִקְרִיב מִנְחָה" שמתנדבים שמן. וכמו שקומצים מנחה ושיריה נאכלים לכהנים, כך קומצים את השמן ושיריו נאכלים. אמר רבי זירא, ששנינו במשנתנו שלדברי רבי טרפון אם התנדב שמן לא מקטירים את כולו על האישים אלא קומצים אותו ושיריו נאכלים. שאמר רבי שמעון אם רואים שמן שמתחלק בעזרה, אין צריך לשאול מהו, אלא הוא מותר ריקקי מנחות ישראל ולוג שמן של מצורע, והמשנה מפרשת את הטעם לדבריו מפני שאין מתנדבים שמן¹⁴⁶⁰. ומכאן שלדברי מי שאומר שמתנדבים שמן, אם רואים שמן שמתחלק לאכילת כהנים יתכן שהוא שמן של נדבה. אמר לו אב"י, אפשר לדייק להפך, שלמי שאומר שמתנדבים שמן כולו מוקטר על האש. ממה ששנינו בסיפא שאם רואים שמן שניתן על גבי אישים אין צריך לשאול מהו, אלא הוא מותר ריקקי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח, והמשנה מפרשת את הטעם לכך שאין מתנדבים שמן. ואפשר לדייק מכאן שלמי שאומר שמתנדבים שמן יתכן שהשמן שמוקטר על האש הוא שמן של נדבה. לאב"י קשה מהרישא, ולרבי זירא שמפרש את המשנה כדברי שמואל קשה מהסיפא! ואומרת הגמרא שלרבי זירא אפשר לומר שהרישא מדברת בשירים, והסיפא בקומץ. אבל לאב"י קשה מהרישא! ואומרת הגמרא שהמשנה שנתה ברישא שאם ראית שמן המתחלק אי אתה צריך לישאל אגב הסיפא. משום שהמשנה רוצה

1459 תוי"ט במנחות כותב שמפריש בכלי שיעור קומץ, שהוא כב' זיתים. ר' גרשום במנחות אומר שמקרישים את השמן וקומצו. ובמקדש דוד כ' שמתוס' במנחות משמע ששמן הוא סמך וראוי לקמיצה.

1460 אין מתנדבין שמן נא' בסוף המשנה אבל הוא הטעם גם לרישא.

לשנות בסיפא אם ראית שמן ניתן על גבי האישים אי אתה צריך לישאל אם הוא שמן של נדבה, שאין מתנדבין שמן. מפני שבארץ ישראל אמרו שיש מקרים שהמשנה שונה ברישא דבר שאין צריכים לשנותו, משום הסיפא.

לר"ע יין לכוסות לר"ט שמן קומצו ושואלת הגמרא על דברי שמואל ממה ששנינו בברייתא שלדברי רבי עקיבא

שמתנדבים יין היין ניתן לספלים שבהם היו נותנים את הנסכים. ולדברי רבי טרפון שמתנדבים שמן השמן ניתן על האישים. וכמו שהיין ניתן כולו לספלים, כך גם השמן ניתן כולו לאישים! ואומרת הגמרא שאין מכאן ראיה, מפני שאפשר לומר שכל אחד כדינו, היין ניתן ככולו לספלים, והקומץ של השמן ניתן על האישים.

שמן לא יפחות מלוג רבי אר' מג' ולכאורה תנאים נחלקו בדברי שמואל במה ששנינו במשנה במסכת מנחות שאם נדר

להביא קרבן שמן לא יפחות מלוג, ורבי אומר שלשה לוגים. והחכמים אמרו לפני רב פפא שהמחלוקת היא אם כשלומדים מחבירו בגזירה שווה או בהיקש מחבירו אומרים 'דון מינה ומינה', למד אותו ממנו בכל דבריו. או אומרים 'דון מינה ואוקי באתרה' למה שאי אפשר ללמוד את הדבר מגופו וצריך ללמוד אותו מחברו למד אותו מחברו. ולשאר דברים שאפשר ללמד מגופו העמידהו על מקומו. חכמים סוברים שאומרים 'דון מינה ומינה' וכיון שלומדים שמתנדבים שמן ממנחה. לומדים שכמו שבסתם מנחה מביאים לוג שמן כך גם נדבה של שמן היא לוג שמן לפחות. וכמו כן לומדים לחכמים בדון מינה ומינה שכמו שמנחה נקמצת ושיריה נאכלים לכהנים, גם המתנדב שמן קומצו ושיריו נאכלים. ורבי סובר שאומרים 'דון מינה ואוקי באתרה' ולומדים ממנחה שמתנדבים שמן. ומעמידים את נדבת שמן במקומה, כנסכים. מפני ששמן של נדבה שלא קרב אלא בפני עצמו כמו יין הבא בפני עצמו דומה לנסכים. ולומדים שהמתנדב שמן מביא שלשה לוגים לפחות כמו במתנדב יין שלומדים מהכתוב "כל האזרח יעשה ככה" שמביא ג' לוגים. וכמו כן

לרבי לומדים מנסכים שהמתנדב שמן כולו לאישים כמו שהמתנדב יין כולו לספלים¹⁴⁶¹.

רפ"א שרבי לומד שמתנ' שמן מ"כל האזרח" הכלל של 'דון מינה ומינה', ואם רבי היה

לומד שמתנדבים שמן ממנחה לדברי הכל היו אומרים 'דון מינה ומינה'. אבל רבי לומד שמתנדבים שמן מהכתוב בפרשת נסכים: "כָּל הָאֶזְרָח יַעֲשֶׂה כָכָה אֶת אֱלֹהֵי" והנסך הפחות ביותר בפרשת נסכים הוא שלשה לוגים יין לנסכים של כבש "וַיִּין לְנֶסֶךְ רִבְעִית הֵהִין". אמר רב הונא בנו של רב נתן לרב פפא, אין לומר שרבי לומד שמתנדבים שמן מ"כל הָאֶזְרָח". ששנינו בברייתא שלומדים מהכתוב: "וַנֶּפֶשׁ כִּי תִקְרִיב קֶרֶבן מִנְחָה" שמתנדבים שמן, וכמה? שלשה לוגין. ורואים שרבי שהוא התנא שסובר שנדבת שמן היא שלשה לוגים לומד שמתנדבים שמן מ"קֶרֶבן מִנְחָה" ולא מ"כָּל הָאֶזְרָח".! ורב פפא אמר, שאם כך שנו בברייתא הוא חוזר בו מדבריו¹⁴⁶².

אמר שמואל, לומדים מהכתוב: "וַיִּין תִּקְרִיב לְנֶסֶךְ חֲצִי הֵהִין אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לָהּ" יש יין שהוא לאישים, יין הבא בפני עצמו¹⁴⁶³, שהמתנדב יין מביא ומזלפו על גבי האישים. ושואלת הגמרא הרי המזלף יין על גבי האישים מכבה את האש, ועובר על הכתוב: "אֵשׁ תָּמִיד תִּקְדַּד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֶה"? עונה הגמרא, שכיבוי במקצת אינו נקרא כיבוי, שהכתוב לא הקפיד אלא שאש תמיד תוקד על המזבח. שואלת הגמרא, הרי רב נחמן אמר בשם רבה בר אבוא שהמוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה חייב¹⁴⁶⁴? עונה הגמרא, שהמוריד גחלת חייב מלקות רק כאשר יש על המזבח רק

1461 וביין פשוט לנו שכולו לספלים ואינו מתחלק לכהנים שהרי התרבה מהכ' בנסכים "כל האזרח יעשה ככה" ומנחת נסכים כולה כליל. רש"י.

1462 רבי וחכ' חולקים בסוף כל המנחות באות מצה (מנחות סב). בתנופת זבחי שלמי צבור שלומדים מזבחי שלמי יחיד רב פפא א' דכולי עלמא דון מינה ומינה. הוא לפני ששמע את הברייתא שכאן במתנדב שמן שנח' בדון מינה ומינה. ויש לתמוה דשבפרק המנחות והנסכים שנינו במשנה אמר רבי טרפון מה מצינו ביין שהוא בא חובה בא בנדבה אף שמן שהוא בא חובה בא נדבה, למה צריכים במה מצינו. תוס'.

1463 אבל בבא בגלל זבח כתוב "הסך נסך שכו" לשון שביעה לשון שכרות שיהא נראה על גבי המזבח כשפוקקים את השיתין. רש"י.

1464 תוס' שואלים למה חייב הרי נעשתה מצותה. כמו ששנינו, וכן גחלת שפקעה מעל גבי המזבח לא יחזיר ושמא יש חילוק בין הורידה לפקעה. ולא קשה במה ששנינו במסכת תמיד (דף לג.) נתפור ממנה כקב גחלים מכבדן לאמה משום שנתקה למצותה. כמו שא' בפ' טרף בקלפי (יומא מו:). תוס'.

גחלת אחת והורידה. או שנאמר שבכיבוי של מצוה אין איסור כיבוי.

ר"ב י' או' לא יכבה
ויתרום
שואלת הגמרא, האם אין איסור בכיבוי של אש המזבה לצורך מצוה. והרי ששנינו בברייתא, רבי אליעזר בן יעקב אומר, שלא אומרים שהואיל והתורה נתנה לתרום את הדשן אם מצא שכולן לוחשות יכבה ויתרום, אלא לא יכבה? עונה הגמרא, ששם יש איסור לכבות ולתרום מפני שהוא יכול להמתין עד שהואש תכבה, ולתרום את הדשן אחר כך.

יין כדר"ע לספלים שמן כדר"ט
לאישים
ושואלת הגמרא ממה ששנינו בברייתא, לרבי עקיבא שאומר שמתנדבים יין ואין מתנדבים שמן, נותנים את היין לספלים¹⁴⁶⁵. לרבי טרפון שאומר שמתנדבים שמן, נותנים את השמן על האישים. ועוד שנינו בברייתא, יין נסך לספלים, או אינו אלא לאישים? אמרת לא יכבה. הרי שאין מלפים יין על האש? עונה הגמרא, הברייתא נשנתה כדברי רבי יהודה, הסובר לגבי שבת, שדבר שאין מתכוין אסור¹⁴⁶⁶. ושמואל אמר שמזלפים יין על גבי האישים סובר כרבי שמעון שאומר שדבר שאין מתכוין מותר^{1467 1468}.

שמואל סובר כר"ש בדבר שאין מתכוין
וכר' יהודה במלאכה שא"צ לגופה
שואלת הגמרא האם אפשר לומר ששמואל סובר כרבי שמעון, הרי שמואל אמר שמכבים בשבת גחלת של מתכת ברשות הרבים בשביל שלא יזוקו בה רבים¹⁴⁶⁹, אבל לא גחלת של עץ, שיש בכיבויה איסור דאורייתא. והרי לרבי שמעון אין כיבוי אלא במתכוין לעשות פחמים וצריך להם, שמלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה^{1470 1471}. וממילא מותר לכבות

1465 ולא לזלף על האישים והוא הדין לרבי טרפון ביין. רש"י.

1466 ולכן הוא עוקר את הכ' "אשה" ממשמעותו לדרשו, נחת רוח הוא לפני כאישים, וכן הוא בספרי. רש"י.
1467 הראשונים שואלים הרי ר"ש מודה ב פסיק רישא ולא ימות. רש"י כתב שאינו פסי"ר מפני שכשזלפים טיפות דקות לא יכבה את האש, ולכן אפילו בטיפות גסות אינו פסיק רישיה אלא דבר שאינו מתכוין. הרא"ש במס' שבת כותב שיתכן שהיין יפול על עצי המערכה או על איברים ואינו פסיק רישיה. הערוך כתב שהוא פסיק רישיה דלא ניחא ליה.

1468 תוס' שואלים הרי מצאנו שר"ע סובר כר' שמעון בהגזול בתרא (ב"ק קיג). שרבי שמעון א' משום ר' עקיבא לובש אדם י' כלאים זה על גב זה כדי להעביר את המכס ובלבד שלא יתכוון. ויש לומר שיש שני תנאים אליבא דר"ע. תוס'.

1469 גחלת של מתכת אינה בת כיבוי יש בכיבוי איסור דרבנן, ובמקום היזק רבים לא גזרו חכמים. רש"י.
1470 וכיבוי אינו צורך גופו הוא שיהא צריך לו דהלואי שלא בא עליו ודומה למוציא את המת לסלקו מעל פניו שר"ש פטור במסכת שבת. רש"י.

1471 תוס' שואלים מה הס"ד שדבר שאין מתכוין שוה לאינה צריכה לגופה מה ענין זה לזה. ואי אפשר לפרש כאן כמו שמפ' בפרק כירה שאפ' לומר שר"ש אינו מתיר דבר שאין מתכוין לכתחילה אלא משום שיש בו ב' דברים, גם

אפילו גחלת של עץ המונחת ברשות הרבים? עונה הגמרא, ששמואל סובר בדבר שאינו מתכון כרבי שמעון שדבר שאין מתכוין פטור. ובמלאכה שאינה צריכה לגופה הוא סובר כרבי יהודה שמלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה¹⁴⁷².

נסכים שנטמאו עושה להם מערכה אמר רב הונא, לומדים מהכתוב : "לא תאכל
 בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹף" שנסכים שנטמאו, עושה להן
 מערכה בפני עצמם, על רצפת העזרה¹⁴⁷³ ושורפם. וכן שנינו בברייתא,
 הדם והשמן והמנחות והנסכים שנטמאו, עושה להן מערכה בפני עצמן
 ושורפן. אמר שמואל לרב חנא 'בגדתאה', הבא לי עשרה ואומר לך
 בפניהם שנסכים שנטמאו עושה להן מערכה בפני עצמן ושורפם.

הדרן עלך פרק 'כל התדיר'

מלאכה שאינה צריכה לגופה. ולכן רבי יהודה שמחייב באינה צריכה לגופה אוסר באין מתכוין דהא בהא תליא. אבל כאן אי אפשר לפרש כן דמייתי לה שהרי במתנדב יין מביאו ומזלפו על גבי האישים לא שייך הטעם של אין צריכה לגופה אלא במלאכות דשבת. וצריך לפרש שמשמע להש"ס שכמו ששמואל מחייב באינה צריכה לגופה יש לו לחייב באין מתכוין כמתכוין. תוס'.

1472 בהלכות גדולות הקשה ממה ששמואל א' במס' שבת כל פטורי דשבת פטור אבל אסור לבר מהני תלת דפטור ומותר הצד צבי והצד נחש ומפיס מורסא. ור"ת תירץ ששמואל מונה אותם באלו שפטור ומותר שלמי שסובר שהוא פטור סובר שפטור ומותר. אבל אנו לא קיימא לן כשמואל במלאכה שאינה צריכה לגופה כמו שא' כל המזיקין נהרגין בשבת ואפילו מי שאסר לא חולק על המשנה בעל עקרב שלא תשוך ולכן מותר להפיס מורסא בשבת להוציא ממנה ליחה. תוס'.

1473 ולא יוציאה לחוץ משום שנאמר בקדש באש תשרף ב' שני דפסחים (דף כד) דורשים את הכ' "וכל חטאת אשר יובא" וגו' ומרבים את כל פסולי קדשים שמחיצתו בעזרה שיהו נשרפים בעזרה. ורש"י תמה למה שורפם לעצמן ולא בבית הדשן שהיה בעזרה שבו שורפים את פסולי קדשי קדשים?. ונראה בעיני שהוא דבר לח שורפן לעצמן שתהא שריפתן ניכרת לעצמן שאם היה שורפן עם בשר אין ניכרים שהרי אין בהם ממש. רש"י.